

Povești pentru copiii mileniului III

Ilustrator: Bogdan Nedelcu

Cuprins

Fântâna fermecată	5
Magia iubirii adevărate	13
Orhideea și alesul inimii sale	29
Prințul din grădina fermecată.....	40
Pescarul și scoica	54
Grădinarul și fata de împărat.....	63
Prințul Eric și Zâna Florilor	73

LBRIS

We know
books

Fântâna fermecată

A fost odată ca niciodată, într-un sat de oameni gospodari, o fântână acoperită, din care nu lua nimeni apă, nici să bea, nici să adape animale, ci o îngrijeau ca pe cel mai de preț monument, plantând flori în jurul ei și îmbrăcând-o în iederă și zorele, încât un călător care trecea pe-acolo n-ar fi bănuț nicicând că sub stratul gros de vegetație se află o fântână.

Cu mulți ani în urmă, fiica împăratului trecuse pe-acolo cu alaiul său de curteni și se opriseră la fântână să se răcorească. Fântâna era plină cu apă limpede și bună la gust și pe vremea aceea, tot satul lua apă din ea, ba încă veneau oameni și din satele vecine, mai ales când era vreme de secetă, pentru că se-ntâmpla ca toate celelalte fântâni să sece și apa din ele să fie tulbure și mîloasă, dar apa din fântâna aceasta era mereu limpede și bună.

Prințesa, o copilă zglobie, frumoasă și neastâmpărată, după ce și-a potolit setea s-a cățarat pe fântână ca să privească înăuntru și de parcă nu ar fi avut destule oglinzi în care să se admire la palat, se oglinzi în apă și aplecându-se prea tare peste buza fântânii, căzu înăuntru. Sătenii săriră imediat să o scoată, însă nu era chip să mai dea de dânsa, de parcă ar fi-nghițit-o pământul. S-au găsit oameni care să coboare în fântână să cerceteze, însă nu dăduseră de fată nici vie, nici moartă și după zile multe de căutări și cercetări, împăratul, îndurerat peste măsură de pierderea fiicei sale, care-i era dragă ca lumina ochilor, ceru ca fântâna să fie acoperită și îngrijită precum cel mai îndrăgit monument funerar, ca mormânt al preaiubitei sale fiice. Peste fântână a fost așezată o lespede de marmură cu o cruce deasupra și în mijlocul crucii era încrustat portretul prințesei adormite pentru vecie în apa fântânii.

Sătenii începuseră să povestească odraslelor cum fântâna, îndrăgostită de chipul angelic al fiicei de-mpărat, a vrut să o păstreze și a ademenit-o înăuntru. Dar oamenilor nu le convenea să fie lipsiți de cea mai bună sursă de apă din ținut și curând se confruntară cu o secetă cumplită, așa încât pentru a putea ajunge la neprețuita apă din fântână, fără însă a încălca porunca împărătească, săpară la câțiva metri depărtare de fântâna devenită monument funerar o altă fântână, din care să poată să ia cu toții apă. Dar, deși în mod normal apa ar fi trebuit să fie la fel, sătenii nu au fost niciodată mulțumiți de noua fântână și nici după ce au mai săpat

LIBRIS

We know
books

încă trei fântâni în toate punctele cardinale față de prima fântână, tot nu au dat de apă așa de bună și limpede cum o știau ei. Așa că într-o bună zi, sătenii se adunară la sfat cum și ce să facă să ia apă din fântână fără să ajungă fapta la urechile-mpărătești. Hotărâră ca bărbații cei mai zdraveni ai satului să meargă noaptea la fântână, să-ndepărteze lespeda și să scoată apă. Pregătiră butoaie pe care să le umple cu apă și le ascuseră în curțile din vecinătatea fântânii, ca să nu dea de bănuiră curtenilor care veneau zilnic din porunca împăratului să îngrijească mormântul.

Veni noaptea și cei trei bărbați înconjurară fântâna ca să ridice cu grijă lespeda de pe ea. Tustrei se opintiră, însă nu era chip să o urnească, așa că, după ce încercară zadarnic de mai multe ori, se lăsară păgubași și plecă fiecare la casa lui. Dimineața, toți oamenii le-au cerut socoteală și ei au trebuit să recunoască rușinați că nu fuseseră în stare să înlăture lespeda.

În noaptea următoare, nu trei, ci șase bărbați se chinuiră să urnească lespeda și tot nu reușiră, așa că în a treia noapte, șapte bărbați își uniră forțele în încercarea de a înlătura lespeda de pe fântână și de această dată, lespeda se urni câțiva centimetri, nu suficient cât să se poată lua apă, ci exact atât cât să-și dea seama a doua zi slujitorii împăratului că cineva încercase să tulbure liniștea prințesei. Împăratul fu imediat anunțat de această fărâdelege și porunci să se afle imediat care sunt autorii și să fie aspru pedepsiți. Cei șapte bărbați au fost prinși și întemnițați, apoi osândiți la moarte pentru că au îndrăznit să nesocotească porunca împărătească.

De atunci, nimeni nu a mai îndrăznit ca măcar să se apropie de fântână, în afară de slujitorii trimiși să-ngrijească mormântul. Anii au trecut și împăratul acela a murit și a venit în locul său pe tronul împărăției fiul său, apoi nepotul său și alte câteva generații, până ce succesiunea la tron a fost întreruptă pentru că ultimul împărat nu a avut nici copii și nici vreun frate. Apoi țara a fost cotropită de armatele regelui țării vecine, care dorea să-și extindă teritoriile și care a trimis pe unul dintre fiii săi să stăpânească ținutul. Acest fiu a fost un rege bun și drept și oamenii au și uitat că țara nu mai era aceeași, că nu mai era independentă. În fond, ei munceau același pământ, locuiau în aceleași case, așa că de ce să le pese cine strângea birurile, când viața lor nu se schimbase cu nimic?

Nu a mai venit nimeni să-ngrijească fântâna, așa că a fost năpădită de buruieni, dar a rămas la fel de frumoasă, fiind o construcție trainică, placată cu marmură și acoperită cu o lespede din cel mai bun material, așa încât, când asupra ținutului s-a abătut cea mai cumplită secetă pe care o suferise pământul până atunci, sătenii s-au gândit iar să-și încerce norocul cu apa din fântâna-monument. Opt bărbați s-au chinuit să înlăture lespeda, cu grijă ca să nu spargă

crucea de marmură, însă fiind masivă din cale-afară, o scăpară din mâini și marmura se sparse în trei bucăți. Crucea rămăsese întreagă, dar separată de lespedea spartă și ea în două. Localnicilor le păru rău pentru această faptă și chemară preotul să facă o slujbă prin care să ceară iertare fetei și lui Dumnezeu, și abia după aceea îndrăzniră să scoată apă din fântână. Apa se dovedi a fi limpede, curată și bună de băut, așa cum știau din bătrâni că fusese dintotdeauna. Toți cei ce băură apă din această fântână se simțiră pe loc întineriți și vindecați de orice boală ar fi avut. Oameni din toate colțurile lumii veneau acum să bea apă din această fântână și se făceau slujbe de sfîntire, iar apa era îmbuteliată și vîndută ca sfînta agheasmă. Vitele care beau apă din fântână dădeau de trei ori mai mult lapte și fătau câte doi viței deodată și amîndoi vițeei erau zdraveni și creșteau într-o săptămîună cît alții într-o lună, găinile se ouau de mai multe ori pe zi, oile dădeau o lînă fină, strălucitoare de ziceai că-i brocart și toate orătăniile căpătau însușiri miraculoase și se vindeau de boli și betșuguri. Peste tot se răspîndi vestea despre fântăna fermecată. Acel sat deveni curînd cel mai de seamă oraș din regat și curînd regele se hotărî să-și construiască un palat în apropierea fântăunii, cu gîndul să aibă apă sfîntă aproape, cînd va fi slăbit de boală sau bătrînețe.

Toți pruncii care se nășteau în ținut erau aduși să fie botezați cu apă din această fântână și, pentru că iernile erau aspre, se construiseră chiar în spatele fântăunii, din porunca regelui, cea mai mîndră biserică. Apa din fântână nu îngheța niciodată, astfel că în iarna cu gerul cel mai năprasnic, fântăna era singura sursă de apă rămasă lichidă și nimeni nu-și explica de ce apa din această fântână are mereu aceeași temperatură, indiferent de vreme. Oamenii care locuiau în apropierea fântăunii trăiau mai mult decît cei care nu puteau beneficia zilnic de apa miraculoasă, iar regele care-și făcuse alături palatul a trăit pînă la o sută de ani și a avut șapte feciori și trei fete, care toți fuseseră botezați cu apă din fântână și crescuseră frumoși și mîndri într-un an cît alții în trei.

Într-o bună zi, pe cînd scotea apă din fântână, un bătrîn a observat pe fundul găleții un mîrgăritar. Uitîndu-se bine în stînga și-n dreapta ca să se asigure că nu l-a văzut nimeni, puse mîrgăritarul în buzunar și plecă acasă, iar a doua zi, fiul bătrînului merse în alt oraș și vîndu mîrgăritarul. Apoi fiul merse în fiecare noapte la fântână și scoase apă din care adună încă zece mîrgăritare, pe care le vîndu pe suficienți bani cît să-și construiască, în locul cocioabei în care trăise pînă atunci, un conac de toată frumusețea.

Neînțelegînd cum de vecinul lor s-a-mbogătit peste noapte, oamenii l-au luat la întrebări și, pentru că nu au scos nimic de la dînsul, l-au dat pe mîna autorităților și astfel tînărul ajunsese în fața regelui, care era fiul cel mare al bătrînului ce murise. Regele era și dînsul bătrîn și avea copii și nepoți. Ca să rezolve cît mai onorabil situația, aflînd despre mîrgăritarele din

fântână și temându-se să nu se iște vreo neînțelegere între oameni, regele porunci să nu spună nimănui adevărul despre cum a ajuns să se îmbogățească și ceru să se construiască o sită cu ochiuri fine care să fie montată pe fundul fântânii ca să nu mai ajungă nimeni să scoată mărghăritare. Regele, fiind un om înțelept și având destule bogății, se gândise că o răzmeriță ar fi periclitat nu numai liniștea ținutului, ci și siguranța fântânii, care era mai importantă pentru proprietățile vindecătoare ale apei sale decât ar fi fost pentru orice comoară de mărghăritare. Regelui îi era foarte dragă fântâna și era recunoscător lui Dumnezeu pentru apa ei miraculoasă.

Se inventă o poveste conform căreia bătrânul primise o moștenire de pe urma unei rude ce locuia în alt oraș și, de aceea, fiul său se-ntorsese cu bani, și astfel oamenii se liniștiră cu privire la bogăția apărută din senin și, cum nimeni nu mai scotea mărghăritare din fântână, viața în ținut își urmă cursul său firesc.

Dar iată că țara fu din nou cotropită de străini, care puseră stăpânire pe dânsa și uciseră toată familia regală. Apa din fântână vindeca bolile și prelungea viața, dar nu avea putere asupra păgânilor lipsiți de inimă. Aceștia scoaseră toate odoarele din biserică și o dărâmară și, auzind despre miracolul apei din fântână, se gândiră să sape lângă dânsa și să-și facă o piscină în care să li se bălăcească odraslele. Din fericire, zona săpată nu cuprindea și fântâna, care rămăsese încă în picioare. Curând observară pe fundul piscinei mărghăritare care străluceau de-ți luau ochii. Lacomii și nesăbuiți, invadatorii dărâmară piscina, crezând că vor da de o comoară de mărghăritare, însă pământul se surpă și apoi se iscă un cutremur îngrozitor care-i îngropă pe toți sub dărâmături. Ca prin farmec, când se potoli urgia, localnicii văzură că fântâna era intactă și imediat se apucară să niveleze pământul din jurul ei și să reconstruiască biserica.

Pe tron urcă mezinul familiei regale ucise, care fusese plecat peste mări și țări în căutarea norocului și, când auzise ce năpastă se abătuse asupra familiei sale, dăduse să se-ntoarcă degrabă, însă ajunsese prea târziu. Își lăsase în urma sa, la capătul celălalt al pământului, soția, care-i purta în pânțece copilul gata să se nască, și la scurt timp după sosirea sa în țară află că fiul ce i se născuse era plătând și suferind, și cei mai de seamă doctori de acolo nu-i dădeau șanse de supraviețuire. Noul rege ceru imediat să se găsească supuși destoinici care să plece să-i aducă soția și fiul teferi acasă, le dădu acestora cele necesare pentru călătorie și desemnă un preot și un medic să plece împreună cu dâșii și să ducă apă din fântână. După câteva săptămâni, soția și fiul său ajunseră la palat și regele, de bucurie să-și vadă soția mai tânără și mai frumoasă decât o lăsase și fiul înzdrăvenit de la apa din fântână, decretă trei zile de sărbătoare în tot ținutul.

Când se făcu mărișor, prințul începu de la o vreme să viseze noapte de noapte o fată frumoasă care-i spunea că locuiește în fântână și mărgăritarele sunt lacrimile ei. Prințul povesti regelui visul său, însă acesta nu-l luă în seamă, crezând că tot ceea ce visase se datora poveștii despre fata de-mpărat dispărută în fântână, despre care prințul aflate de la bătrânii din ținut.

Deoarece, de la o vreme, prințul se topea sub ochii lor și nici cei mai buni doctori, nici apa din fântână nu păreau să-l ajute să se-nzdrăvenească, regele convocă sfatul țării și ceru să se găsească leacul pentru suferința prințului. Între sfătuitori se afla și un bătrân învățat, care-i spuse regelui că numai o bătrână vrăjitoare i-ar putea spune ce să facă, așa că regele ceru să-i fie adusă bătrâna. Vrăjitoarea îi spuse regelui că prințul trebuie să coboare în fântână și să urmeze cu exactitate instrucțiunile primite în vis. De asemenea, bătrâna vrăjitoare îl avertiză pe rege că odată coborât în fântână, prințul trebuia să iasă de acolo singur, fără niciun ajutor, căci orice ajutor primit putea să-l coste viața și o mare nenorocire avea să se abată asupra întregului ținut. Nimeni altcineva nu trebuia lăsat să coboare în fântână în afara prințului.

Cu inima grea, dar neavând alternativă, regele își lăsă fiul să coboare în fântână. Prințul apucă să spună celor ce-l așteptau deasupra că în fântână se afla un fel de peșteră căreia nu-i vede capătul și că se duce să cerceteze, iar după aceea dispăru. Trecură zile, săptămâni, luni, și de prinț nu se află nimic, iar regele era din ce în ce mai neliniștit și îngrijorat. După ce trecu un an întreg, regele dădu poruncă unor soldați să coboare în fântână și să-l găsească pe prinț, nesocotind astfel avertismentul bătrânei vrăjitoare.

În tot acest timp, care pentru cei de la suprafață însemna un an, prințul trăise bine-mersi în labirintul din fântână, unde orice dorință i se materializa imediat, fie că era vorba de mâncare, cărți, jocuri, orice gândea, în afară de ființe omenești, totul i se-nfățișa imediat în fața ochilor ca-ntr-un vis frumos. La-nceput, prințului îi fusese dor de oameni, de părinții săi, de prieteni, însă treptat ajunsese să uite acest dor și să piardă noțiunea timpului petrecut departe de dânsii. După ce intrase în fântână și văzuse deschizătura care dezvăluia o încăpere spațioasă căreia nu-i vedea capătul, prințul intrase să cerceteze și, mergând tot înainte, dădu dintr-o încăpere într-alta și tot așa până ce se rătăci. Nemaiputând găsi drumul înapoi, la-nceput, prințul se temu că va muri de foame, însă gândindu-se la o masă îmbelșugată cum știa el că era cina la palat, gândul luă formă dinaintea sa și el se putu înfrupta din bucatele închipuite. Apoi, prințul, tot plimbându-se prin labirintul de încăperi, se plictisi, căci toate începură să i se pară la fel și, în plus, obosise de atâta mers. Își dori să citească și își imaginea imensa bibliotecă de la palat, care luă formă sub ochii lui exact așa cum o știa. Astfel, prințul își imaginea toate încăperile din palat și văzu că se simte mult mai bine. Își imaginea apoi și grădinile palatului, copaci, flori,

chiar și viețuitoare mici cum sunt păsările sau veverițele, toate i se înfățișau dinainte și în afară de oameni putea avea orice își dorea. Treptat, prințul nu se mai simți singur și nemaigândindu-se la ceea ce fusese înainte, își dădu seama că era foarte fericit. La un moment dat încetă să mai încerce să-și explice de unde veneau toate lucrurile, cum de era totul așa cum își dorea el, cum de era lumină și cald, și bine...

De la o vreme observă că într-un copac falnic atârna un glob care semăna cu o crisalidă, dar era mult-mult mai mare și așa de transparent, încât văzu că în interiorul lui crește un embrion uman. Embrionul deveni curând un bebeluș pe deplin format, cu mânuțe și piciorușe neastâmpărate. Prințul era foarte curios să vadă fetița născută și spera că o să crească repede ca să-i țină companie, dar, din păcate, chiar pe când credea că fetița va ieși din crisalidă, auzi niște bubuituri groaznice și pereții începură să se zguduie, și tavanul să se surpe, așa că prințul o luă la fugă cât de repede putu. Deși nu știa prea bine în ce direcție să alerge, alerga de nebun ca să nu fie strivit sub dărâmături și tot alergând dădu peste oamenii trimiși de tatăl său să-l găsească și ieșiră cu toții la suprafață.

Când se aflau cu toții în siguranță lângă fântână, auziră un vuiet asurzitor și văzură înmărmuriți cum un jet de apă țâșni din fântână cu atâta presiune, încât se formă o arteziană cu înălțimea de șapte metri și cu toții observară deasupra apei o copilă ce stătea nemișcată ca adormită pe patul de apă, cu părul auriu învelind-o ca într-un giulgiu.

Când se dezmetici din admirație, prințul se temu că presiunea apei va scădea și fata, în cazul că era vie, se va izbi de fântână și va muri, așa că se grăbi să găsească o modalitate de a o da jos de-acolo. Reuși să se urce pe o scară trainică și să salveze fata, o puse pe pământ și căută să vadă dacă are puls. Fata era albă ca o statuie de marmură, însă când prințul o sărută, obrații i se colorară imediat și se trezi la viață. Prințul ceru să i se aducă haine de mătase ca să o îmbrace și o îmbrățișă, strângând-o la pieptul său așa de tare, încât îi auzea inima bătând cu putere. A durat trei luni până ce fata a-nvățat să vorbească și a dovedit că are atât amintirile fetei de-mpărat moarte cu secole în urmă, cât și amintirile prințului din vremea cât locuise în fântână. Fata le spuse tuturor că au avut noroc că n-au trimis după prinț mai devreme și a avut timp ea să ia naștere, căci dacă veneau mai devreme s-ar fi iscat un cutremur atât de puternic, încât ar fi îngropat în dărâmături tot orașul și toți oamenii ar fi pierit.

Fântâna rămase pentru totdeauna o fântână arteziană, iar proprietățile apei sale erau în continuare miraculoase. În jurul ei s-a construit un bazin mare, placat cu cea mai fină marmură, și a devenit mândria ținutului și o importantă atracție turistică.

Prințul și fata din fântână au făcut nuntă mare și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.